

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 8112243740
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8112243740.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, so sídlom Vajanského nábrežie 3, 814 21 Bratislava, IČO: 00 603 147, proti žalovanému: JUDr. H. K., nar. X. V. XXXX, bytom M., zastúpenému JUDr. Mgr. Radimom Komkom, advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, o zaplatenie 93,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/61/2015-235 z 12. novembra 2015, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Prešove (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 7Cb/14/2013-213 z 1. júna 2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 93,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 9. júla 2011 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že predchádzajúcim rozsudkom č. k. 7Cb/14/2013-91 zo dňa 2. septembra 2013 žalobu žalobkyne zamietol, pričom na základe odvolania podaného žalobkyňou Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 2Cob/82/2013-107 zo 17. apríla 2014 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po opätovnom prejednaní veci a vykonaní dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané, že dňa 23. júna 2011 o 11:19 hod. bolo z Hviezdoslavovho námestia v Bratislave, ktoré je miestnou komunikáciou III. triedy v správe Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, odstránené osobné motorové vozidlo značky Volkswagen Golf, EČ: W. (ďalej aj „motorové vozidlo“ alebo „vozidlo“), ktorého prevádzkovateľom je žalovaný. O odstránení vozidla rozhodol príslušník Mestskej polície Bratislava - Staré Mesto ako splnomocnený zástupca správcu komunikácie v zmysle poverenia starostu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto o zabezpečení odstraňovania vozidiel na území tejto mestskej časti zo dňa 20. októbra 2009. Z rozhodnutia správcu komunikácie vyplýva, že vozidlo tvorilo prekážku v cestnej premávke, čím vznikol zákonný dôvod na jeho odstránenie (ust. § 43 ods. 4 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke) a povinnosť žalovaného ako prevádzkovateľa motorového vozidla uhradiť takto vzniknuté náklady. Technický odťah vozidla vykonala spoločnosť Car Towing, a.s., ktorá bola na to oprávnená v zmysle zmluvy o výkone

odťahovacej služby č. 48/2006 zo dňa 23. októbra 2006 v znení dodatku č. 3 zo dňa 13. novembra 2009. Faktúrou č. 2011018 zo dňa 30. júna 2011 spoločnosť Car Towing, a.s. vyfaktúrovala žalobkyni náklady odťahu motorového vozidla. Dňa 23. júna 2011 v čase o 11:58 hod. si žalovaný prevzal motorové vozidlo spolu s protokolom o odovzdaní vozidla. Z dokladov predložených žalobkyňou ďalej vyplynulo, že žalobkyňa dňa 23. júna 2011 zaplatila spoločnosti Car Towing, a.s. sumu vo výške 93,- eur a výzvou zo dňa 23. júna 2011 vyzvala žalovaného na zaplatenie uvedenej dlžnej sumy, ktorú žalovaný nezaplatil. Ohľadom stanovenia kalkulácie ceny odťahovej služby žalobkyňa predložila súdu znalecký posudok č. 3/2011, z ktorého vyplýva, že kalkulácia nákladov na odťah jedného motorového vozidla v roku 2010 predstavovala sumu vo výške 105,30 eur. Vzhľadom k tomu, že odťah motorového vozidla bol vykonaný v roku 2011, súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak by žalobkyňa predložila znalecký posudok za rok 2011, náklady by boli ešte vyššie. Na základe predloženého znaleckého posudku súd prvej inštancie nemal dôvod pochybovať o výške nákladov na odťah motorového vozidla, a teda ani o výške žalobkyňou uplatnenej pohľadávky, ktorú považoval za preukázanú.

2. Žalovaný sa v spore so žalobkyňou bránil tým, že jeho vozidlo netvorilo prekážku cestnej premávky. Stálo totiž na mieste, kde nebol zákaz státia, resp. parkovania a zároveň bolo označené preukazom zdravotne ťažko postihnutej osoby. Uvedenú obranu považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú s poukazom na správu Obvodného oddelenia PZ, Okrskovej stanice Mestskej polície Bratislava - Staré Mesto zo dňa 7. októbra 2014, z ktorej vyplýva, že pred vjazdom na Rigeleho ulicu v smere jazdy na Hviezdoslavovo námestie je umiestnené zvislé dopravné značenie IP 24a zóna s dopravným obmedzením - zóna státia, státie povolené len na vyznačených parkovacích miestach. Vodič vozidla EČ: W. nerešpektoval toto dopravné značenie a jeho motorové vozidlo tvorilo prekážku pri výjazde motorových vozidiel z budovy Veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko (ďalej aj „veľvyslanectvo“). Vozidlo žalovaného bolo odstránené na základe telefonickkej požiadavky ochrany veľvyslanectva, zo správy ktorého vyplýva, že motorové vozidlo značky Volkswagen Golf, EČ: W., ktoré bolo odtiahnuté dňa 23. júna 2011, bránilo vo voľnom výjazde služobným vozidlám veľvyslanectva, pričom zároveň poukázalo aj na fakt, že každé neznáme vozidlo, parkujúce v jeho bezprostrednej blízkosti, predstavuje potenciálne bezpečnostné riziko pre veľvyslanectvo a jeho zamestnancov. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že pred veľvyslanectvom sa nachádzal kvetináč, ktorý bránil vo výjazde motorových vozidiel, súd prvej inštancie s týmto tvrdením nesúhlasil, nakoľko z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou súdneho spisu, jednoznačne vyplýva, že betónové kvetináče ponechávali dostatočný priestor na výjazd motorových vozidiel z veľvyslanectva, pričom práve vozidlo žalovaného predstavovalo prekážku vo výjazde, čím žalovaný porušil zákazy obsiahnuté vo všeobecne záväzných právnych predpisoch na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

3. K obrane žalovaného, že jeho vozidlo bolo označené preukazom osoby zdravotne ťažko postihnutej (ďalej aj „ZŤP“), súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že žalovaný je držiteľom preukazu ZŤP znamená, že je oprávnený užívať parkovacie miesta vyhradené pre držiteľov preukazov ZŤP. Žalovaný ako vodič má dbať nielen na dopravné značenie umiestnené na miestnych komunikáciách, ale má mať aj vedomosť o povinnostiach, ktoré mu vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako mu to ukladá zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej aj „zákon o cestnej premávke“). Ustanovenie § 25 ods. 1 písm. u/ zákona o cestnej premávke jednoznačne uvádza, že vodič nesmie zastaviť a stáť na iných miestach, kde zastavenie alebo státie môže ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo obmedziť jazdu vozidiel, osobitne na miestach vjazdov alebo výjazdov z pozemkov, vjazdov a výjazdov z objektov určených na zásobovanie alebo parkovacích miest. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s obranou žalovaného, že na mieste, kde zaparkoval, nebolo žiadne značenie, resp. dopravná značka, ktorá by bránila státiu, resp. parkovaniu jeho motorového vozidla. Z predložených dokladov Okrskovej stanice Mestskej polície Bratislava - Staré Mesto zo dňa 3. októbra 2014 vyplýva, že pred vjazdom na Rigeleho ulicu v smere jazdy na Hviezdoslavovo námestie bolo umiestnené zvislé dopravné značenie IP 24a zóna s dopravným obmedzením - zóna státia, státie povolené len na vyznačených parkovacích miestach. Uvedené vyplýva aj z prílohy č. 1 fotodokumentácie, ktorú predložilo Obvodné oddelenie PZ. Išlo teda o zónu, kde mohli motorové vozidlá stáť len na vyznačených parkovacích miestach.

4. K námietke žalovaného, že mu rozhodnutie o odťahu motorového vozidla nebolo doručené, súd prvej inštancie uviedol, že rozhodnutie o odstránení vozidla bolo žalovanému doručené dňa 23. júna 2011, kedy bolo vozidlo prevzaté žalovaným spolu s výzvou na úhradu nákladov. V súvislosti s úvahami žalovaného, či preskúvanie odťahu motorového vozidla nespadá do právomoci správnych orgánov, súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 141 ods. 5 písm. b/ zákona o cestnej premávke, podľa ktorého sa všeobecný predpis o správnom konaní nepoužíja na odstránenie prekážky cestnej premávky. Keďže motorové vozidlo žalovaného vytvorilo preukážku v cestnej premávke, vznikol dôvod na použitie ustanovenia § 141 ods. 5 písm. b/ zákona o cestnej premávke, pričom vymedzenie cestnej prekážky obsahuje ustanovenie § 43 zákona o cestnej premávke. S poukazom na uvedené je faktické odstraňovanie prekážky cestnej premávky vyňaté z verejnoprávnej normy, v dôsledku čoho môže byť táto činnosť upravená v zmysle súkromnoprávnej normy a je na vlastníčkovi komunikácie, akou formou si upraví prípadné zmluvné vzťahy s iným subjektom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie citoval z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/40/2009 zo dňa 8. júla 2009 a uviedol, že všeobecný súd má právomoc konať a rozhodovať o nároku žalobkyne, keďže predmetný nárok je vyňatý z verejnoprávnej normy, a teda nespadá pod právomoc správneho súdnictva.

5. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne za dôvodný v celom rozsahu a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 93,- eur. Zároveň zaviazal žalovaného na úhradu úrokov z omeškania podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. januára 2013 s poukazom na to, že výzvou zo dňa 23. júna 2011 bol žalovaný vyzvaný na úhradu nákladov na odstránenie vozidla v lehote do 15 dní od prevzatia výzvy, t. j. do 8. júla 2011, pričom v deň nasledujúci po uplynutí tejto lehoty, t. j. 9. júla 2011 sa žalovaný dostal do omeškania s peňažným plnením. Od tohto dátumu preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni aj požadovaný úrok z omeškania.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol žalovaný odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob/61/2015-235 z 12. novembra 2015 tak, že podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 7Cb/14/2013-213 z 1. júna 2015 vo výroku, ktorým bolo žalobe vo veci samej vyhovie. O trovách odvolacieho konania nerozhodol s tým, že o nich rozhodne súd prvého stupňa podľa ust. § 224 ods. 4 O. s. p..

7. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v predmetnej veci rozhodoval už druhýkrát, keďže predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/82/2013-107 zo dňa 17. apríla 2014. Konštatoval, že súd prvej inštancie sa v nasledujúcom priebehu konania, ako aj pri právnom posúdení veci neodchýlil od právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom v uvedenom zrušujúcom rozhodnutí a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dostatočne a vyčerpávajúco vyjadril ku všetkým dôvodom, na základe ktorých vydal svoje rozhodnutie, medzi právnymi závermi súdu prvej inštancie a jeho skutkovými zisteniami nejestvuje zjavný nesúlad a odôvodnenie napadnutého prvoinštančného rozsudku zodpovedá aj požiadavkám vyžadovaným judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) a Európskeho súdu pre ľudské práva, pretože v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa zakladá. Súd prvej inštancie sa tiež podrobne zaoberal všetkými, pre vec dôležitými, argumentmi žalovaného a dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú úplnú odpoveď na uplatnenú obranu žalovaného v tomto konaní. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že relevantnou skutočnosťou v predmetnom spore bolo zistenie, že vozidlo žalovaného tvorilo prekážku vo výjazde pre motorové vozidlá Veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko, a teda prekážku v cestnej premávke. Práve na tomto základe žalobkyňa dňa 23. júna 2011 rozhodla o odstránení motorového vozidla žalovaného podľa ust. § 43 ods. 1 a 4 písm. a/ a b/ zákona o cestnej premávke, pričom za vykonanie odťahu vznikli žalobkyni náklady, ktoré bol žalovaný povinný uhradiť. Pre vec nebolo určujúcim to, či sa na motorovom vozidle nachádzal alebo nenachádzal technický prostriedok na zabránenie odjazdu motorového vozidla. Súd prvej inštancie zodpovedajúco realizovaným dôkazom skutkovo uzavrel, že

motorové vozidlo žalovaného tvorilo prekážku v cestnej premávke a z tohto dôvodu žalobkyňa rozhodla o odstránení motorového vozidla žalovaného vykonaním jeho odťahu. Zároveň sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s námietkami žalovaného, že je držiteľom preukazu ZŤP, ako aj vzťahom noriem verejného a súkromného práva. Dôvody napadnutého rozhodnutia analyzujú aj záver o výške nákladov súvisiacich s odťahom vozidla, pričom obsah procesnej iniciatívy strán pri zhromažďovaní rozhodujúcich skutočností a dôkazov o nich nesvedčí tomu, že by žalovaný relevantným spôsobom dôkazy predložené žalobkyňou (a vyhodnotené súdom prvej inštancie) o výške skutočných nákladov pred súdom prvej inštancie spochybnil.

8. K návrhu žalovaného na pripustenie dovolania odvolací súd uviedol, že tomuto návrhu nevyhovel, pretože mal za to, že v prejednávanej veci nejde o takú otázku zásadného právneho významu v zmysle ust. § 238 ods. 3 O. s. p., ktorá by už nebola riešená v právnej praxi. V tejto súvislosti poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie (uznesenie zo 17. apríla 2014), v ktorom dal odpoveď na argumenty žalovaného, keď zdôraznil, že rozhodnutie o odstránení vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke bolo realizované správcom komunikácie a len technický výkon bol zabezpečený zmluvným dojednaním. Nejde preto o totožnú situáciu, aká sa riešila v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/70/2013 (správne má byť uvedené sp. zn. 3Cdo/70/2003 - poznámka dovolacieho súdu) alebo sp. zn. 2MCdo/11/2011. Odvolací súd ako príklad totožného právneho záveru (okrem súdom prvej inštancie uvádzaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/40/2009) označil rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/150/2012 zo dňa 11. júna 2013 a konštatoval, že navrhovaná dovolacia otázka, či orgán verejnej správy môže previesť na iný podnikateľský subjekt po technickej stránke odťah vozidla a následne za tento odťah požadovať náhradu nákladov, a či ide o vzťah verejnoprávny alebo súkromnoprávny, bola aj v rozhodnutí súdu prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci správne zodpovedaná a odvolací súd sa s ňou stotožňuje. Zdôraznil, že správca miestnej komunikácie - s poukazom na ust. § 3d ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách - pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt. Nič však nebráni tomu, aby odstránenie vozidla z miestnej komunikácie po technickej stránke vykonal prostredníctvom inej osoby - ide tu o zmluvný vzťah medzi správcou komunikácie a touto osobou. V prípade odstránenia vozidla však iba správcovi komunikácie vzniká nárok na náhradu nákladov za odstránenie vozidla z miestnej komunikácie voči prevádzkovateľovi vozidla. Z tohto dôvodu je preto správca aktívne legitimovaný na vymáhanie týchto nákladov. Keďže predmetná otázka nebola odlišne zodpovedaná ani v praxi iných odvolacích súdov Slovenskej republiky, či dovolacieho súdu, dospel odvolací súd k záveru o nesplnení podmienok na pripustenie dovolania proti svojmu rozsudku.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predmetné rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení a javí sa byť aj zmätočné, pretože súdy nepostupovali v zmysle ust. § 91 O. s. p. a postupom súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolateľ uviedol, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí súd dbať aj na celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Vyjadril tiež názor, že ak sú právne závery všeobecného súdu v extrémnom nesúlade so skutkovým zistením alebo tieto predpoklady nevychádzajú zo žiadnej interpretácie súdneho rozhodnutia, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) v spojení s článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), čo má za následok, že závery, ktorými sa všeobecný súd riadil vo svojom rozhodnutí, sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

10. Následne dovolateľ podrobne zrekapituloval doterajší priebeh konania, vrátane svojej argumentácie v odvolaní a dôvodov napadnutého odvolacieho rozsudku. Poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) „presne v takýchto istých konaniach, o takom

istom predmete konania“ sp. zn. 2Cdo/108/2001 a sp. zn. 3Cdo/70/2003 vyslovil názor o nemožnosti prenesenia výkonu verejnej správy na podnikateľský subjekt pri odstraňovaní vozidiel tvoriacich prekážku v cestnej premávke. Z citovanej judikatúry NS SR vyplýva, že spoločnosť Car Towing, a.s. nie je oprávnená vykonávať nútený odťah, pretože ide o zásah do súkromného vlastníctva, ktoré je v zmysle Ústavy SR nedotknuteľné. Výnimky sú možné len v prípade, ak túto činnosť vykoná orgán verejnej moci, v danom prípade správca komunikácie, ktorým je Mestská časť Bratislava - Staré mesto. Mestská časť však nesmie výkon verejnej správy preniesť na súkromný podnikateľský subjekt, pretože je to v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR. V súlade s citovanou judikatúrou NS SR rozhodol aj Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2Cob/468/2012, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobkyne na zaplatenie 93,- eur z titulu nákladov na nútený odťah motorového vozidla. Podľa názoru dovolateľa, bolo aj v danej veci nepochybne preukázané, že odťah vozidla nebol vykonaný správcom komunikácie ako subjektom na to oprávneným v zmysle § 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z. v spojení s § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. Uvedené však súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd absolútne neakceptovali, vec po právnej stránke nesprávne vyhodnotili a nezákonne rozhodli. Dovolateľ ďalej poukázal na rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 1Cdo/185/2006, podľa ktorého, ak bol k určitej právnej otázke vyslovený právny názor v stanovisku Najvyššieho súdu SR, sú všetky stupne všeobecných súdov, vrátane samotného Najvyššieho súdu SR, povinné pri svojom rozhodovaní z neho vychádzať, lebo stanovisko je pre ne záväzná. Vyplýva to z postavenia Najvyššieho súdu SR, ktorý ex lege sleduje a vyhodnocuje právoplatné rozhodnutia súdov v občianskom súdnom konaní a na ich základe, v záujme jednotného rozhodovania súdov, zaujíma stanoviská k ich rozhodovacej činnosti vo veciach určitého druhu alebo charakteru a tak predučuje ich následný postup aj v iných obdobných veciach. Napokon dovolateľ poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/10, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, II. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu účelu princípu právnej istoty a ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 499/2011).

11. Ďalej dovolateľ uviedol, že „Odvolací súd pochybil aj v tom, keď vzhľadom na jeho odlišný právny názor pri posudzovaní otázky zásadného právneho významu v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p. spočívajúcej v tom, či odstránenie vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke môže byť realizované aj iným subjektom ako správcom komunikácie, a to aj po stránke technickej. Nerešpektovaním princípu erga omnes zo strany 1. stupňového a 2. stupňového súdu v prejednávanej veci je potrebné a možné hodnotiť v zmysle § 237 ako inú vadu konania, ako aj podľa § 237 ods. 1 písm. f/, že účastníkovi konania sa takýmto postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Tento dovolací dôvod je daný aj z dôvodu nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu“.

12. S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 243 O. s. p..

13. K dovolaniu žalovaného podala žalobkyňa písomné vyjadrenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. Podané dovolanie navrhla zamietnuť s poukazom na jeho nedôvodnosť a neexistenciu väd konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd sa podľa jej názoru podrobne zaoberal všetkými, pre vec rozhodujúcimi, argumentmi žalovaného. Konajúci súd nebol povinný zachádzať do všetkých detailov sporu, ktoré uviedol žalovaný a keďže dostatočne objasnil skutkový a právny základ svojho rozhodnutia, právo účastníka na spravodlivé súdne konanie bolo v plnom rozsahu realizované. V priebehu dovolacieho konania spoločnosť LEGAL CARTEL s.r.o. súdu oznámila, že žalobkyňu už v predmetnom spore nezastupuje.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd funkčne príslušný na

dokončenie predmetného dovolacieho konania v zmysle ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p., po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovaného bolo podané dňa 4. februára 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „C. s. p.“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 a § 238 O. s. p., teda procesnej právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy žalovaný podal dovolanie.

16. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

17. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p., dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia, dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p..

18. V preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z vyššie citovaného ustanovenia § 238 O. s. p. vyplýva, že prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci nemožno vyvodiť z tohto ustanovenia, keďže odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a nejde o žiadny z prípadov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 238 O. s. p., len existencia ktorého zakladá prípustnosť dovolania podľa citovaného ustanovenia.

19. S poukazom na vyššie uvedené by tak dovolanie žalovaného bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p.. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, t. j. ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

20. Dovolateľ v dovolaní nenamietal žiadnu vadu konania majúcu za následok prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a existenciu takejto vady nezistil z úradnej povinnosti (ex offo) ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

21. Dovolateľ v dovolaní výslovne namietal vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. s poukazom na to, že postupom súdu sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Túto vadu videl v tom, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nedostatočné, nekonzistentné, nepresvedčivé a v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s článkom 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd. V tomto smere poukázal na to, že ak sú právne závery všeobecného súdu v extrémnom nesúlade so skutkovým zistením alebo tieto predpoklady nevychádzajú zo žiadnej interpretácie súdneho rozhodnutia, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s článkom 6 Dohovoru, čo má za následok, že závery, ktorými sa všeobecný súd riadil vo svojom rozhodnutí, sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

22. Podľa ustálenej rozhodovacej súdnej praxe sa pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. rozumie taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. Zo znenia zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom dávalo ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. do súvislosti výslovne s faktickou činnosťou súdu, a nie s rozhodnutím súdu, jeho odôvodnením alebo právnym posúdením veci.

23. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru (sp. zn. II. ÚS 383/06).

24. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

25. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

26. Štruktúru odôvodnenia rozsudku rámcovo upravoval Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

27. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia (výroku) súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní.

28. Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (sp. zn. II. ÚS 78/05).

29. Z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

30. Právo na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý proces) je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia

skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivé súdne konanie.

31. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, nekonzistentné, nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 93,- € s príslušenstvom. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, vrátane odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval, že súd prvej inštancie sa po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku (uznesením odvolacieho súdu č. k. 2Cob/82/2013-107 zo 17. apríla 2014) ani pri právnom posúdení veci neodchýlil od právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. V konaní na súde prvej inštancie bolo jednoznačne preukázané, že vozidlo žalovaného dňa 23. júna 2011 tvorilo prekážku vo výjazde pre motorové vozidlá Veľvyslanectva Spolkovej republiky Nemecko, a teda prekážku v cestnej premávke, na základe čoho podľa rozhodnutia správcu komunikácie bol daný zákonný dôvod na jeho odstránenie (ust. § 43 ods. 4 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke). Rozhodnutie o odstránení vozidla žalovaného, tvoriaceho prekážku v cestnej premávke, bolo realizované správcom komunikácie a len technický výkon bol zabezpečený zmluvným dojednaním. Nejde preto o totožnú situáciu, aká bola riešená v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3Cdo/70/2013 a sp. zn. 2MCdo/11/2011. Správca miestnej komunikácie s poukazom na ust. § 3d ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt. Nič mu však nebráni, aby odstránenie vozidla z miestnej komunikácie po technickej stránke vykonal prostredníctvom inej osoby. Ide tu o zmluvný vzťah medzi správcom komunikácie a touto osobou. V prípade odstránenia vozidla vzniká iba správcovi komunikácie nárok na náhradu nákladov za odstránenie vozidla z miestnej komunikácie voči prevádzkovateľovi vozidla, preto je správca aktívne legitimovaný na vymáhanie týchto nákladov. Keďže predmetná otázka nebola odlišne zodpovedaná ani v praxi iných odvolacích súdov Slovenskej republiky (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/40/2009, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/150/2012), resp. dovolacieho súdu, odvolací súd dospel k záveru o nespnení podmienok na pripustenie dovolania proti svojmu rozsudku. Odvolací súd po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, po vykonaní dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov (ust. § 25 ods. 1 písm. u/ zákona č. 8/2009 Z. z., ust. § 3d ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, § 141 ods. 5 písm. b/ a § 43 zákona o cestnej premávke) a tieto aj správne vyložil a keďže nezistil žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozsudku súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že dovolateľ (žalovaný) sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia, resp. nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k

porušení práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súdy vyhovel žalobe a zároveň tiež dôvody, pre ktoré nepovažovali obranu žalovaného za dôvodnú. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., a teda v preskúmvanej veci nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia O. s. p..

33. Pre úplnosť dovolací súd upriamuje pozornosť aj na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k výkladu ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (jedná sa o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 zo dňa 3. decembra 2015), z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, keď ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

34. Námietskami, vzťahujúcimi sa k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, žalovaný zjavne vyjadril svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalovaného, však nepredstavuje vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 61/2010).

35. Dovolateľ ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa javí byť zmätočné, pretože súdy nepostupovali v zmysle ustanovenia § 91 O. s. p. a postupom súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

36. Podľa ustanovenia § 91 O. s. p., ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba (odsek 1). Ak však ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných. Na zmenu návrhu, na jeho späťvzatie, na uznanie alebo vzdanie sa nároku a na uzavretie zmluvy je však potrebný súhlas všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane (odsek 2).

37. Ustanovenie § 91 O. s. p. upravuje procesné dôsledky tzv. samostatného procesného spoločenstva alebo tzv. nerozlučného procesného spoločenstva. Z obsahu dovolania nie je dovolaciemu súdu zrejmé, z akých dôvodov mali súdy postupovať v zmysle ust. § 91 ods. 1 a 2 O. s. p.. Zo žaloby, ako aj ďalšieho obsahu spisu vyplýva, že na strane navrhovateľa a odporcu nevystupuje niekoľko subjektov, ale iba jeden navrhovateľ a jeden odporca. Aplikácia ust. § 91 ods. 1 a 2 O. s. p. preto v posudzovanom prípade neprichádzala do úvahy a naopak, neaplikácia tohto ustanovenia nepredstavuje postup súdu, ktorým by žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

38. Pre dovolací súd je nezrozumiteľná aj časť dovolania (bod 11 uznesenia dovolacieho súdu), v ktorej dovolateľ vytýka dovolaciemu súdu bližšie nešpecifikované pochybenie - vzhľadom na jeho odlišný

právny názor pri posudzovaní otázky zásadného právneho významu v zmysle ust. § 238 ods. 3 O. s. p.. K tejto časti dovolania preto dovolací súd nemôže zaujať ani relevantné stanovisko.

39. Dovolateľ ďalej v dovolaní namietal, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávne právne posúdenie veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Jedná sa o dôvody, ktorými dovolateľ môže odôvodniť ním podané dovolanie. Predpokladom toho, aby dovolací súd preskúmal dovolaním napadnuté rozhodnutie z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu je však jeho zákonná prípustnosť. Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi môže dôjsť v konaní pred súdmi a ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu do 30. júna 2016 obsahoval Občiansky súdny poriadok (od 1. júla 2016 Civilný sporový poriadok), ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení potom upravuje aj podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Osobitný význam Občiansky súdny poriadok pripisuje len najzávažnejším procesným vadám konania, pretože vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p. a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.. Aj niektorým ďalším procesným vadám konania, nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak len v tom smere, že iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a vadu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. považuje Občiansky súdny poriadok len za relevantné dovolacie dôvody, ktoré však prípustnosť dovolania nezakladajú.

40. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Samotným právnym posúdením veci nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom lebo právnym posúdením veci sa mu neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 112/2001, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003, uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 50/2002, uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 90/2012 zo dňa 10. októbra 2012, R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. a ani o znak (atribút) rozhodnutia, ktorý by bol v ust. § 238 O. s. p. uvedený ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

41. Teda, pokiaľ v posudzovanom prípade dovolateľ v dovolaní namietal tzv. inú vadu, ktorá podľa jeho názoru mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a vadu spočívajúcu v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., jedná sa o vady, ktoré Občiansky súdny poriadok považuje len za relevantné dovolacie dôvody, ktoré však samy osebe prípustnosť dovolania nezakladajú (na rozdiel od procesných vád taxatívne vymenovaných v ust. § 237 ods. 1 O. s. p.) a preto ich možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 90/2013).

42. Len pre úplnosť a nad rámec preskúmvanej veci dovolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k rozhodnutiam NS SR, na ktoré poukázal dovolateľ (sp. zn. 3Cdo/70/2003, sp. zn. 2Cdo/108/2001, sp. zn. 2MCdo 11/2011 a sp. zn. 1Cdo/185/2006).

43. Dovolací súd upriamuje pozornosť predovšetkým na to, že vo vyššie uvedených veciach sa nejedná o totožné prípady ako v preskúmvanej veci (odvolací súd poukázal na odlišnosť skutkových a právnych okolností od posudzovaného prípadu v odôvodnení svojho rozhodnutia), pričom vo veciach, v ktorých rozhodol NS SR (sp. zn. 3Cdo 70/2003, sp. zn. 2MCdo/11/2011) išlo o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, na základe čoho bola ex lege založená prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 ods.

1 O. s. p.. Naviac, vo veci sp. zn. 2MCdo/11/2011 bola daná prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku tým, že veci bolo podané mimoriadne dovolanie zo strany generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Vo veci vedenej na NS SR pod sp. zn. 1Cdo/185/2006 (týkal sa určenia vlastníckeho práva) odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, avšak v zmysle ust. § 238 ods. 3 O. s. p. pripustil dovolanie na posúdenie otázky zásadného právneho významu, na základe čoho bola ex lege založená prípustnosť dovolania, avšak len na zodpovedanie právnej otázky, ohľadom ktorej odvolací súd pripustil dovolanie - či je správny záver odvolacieho súdu k právnemu problému viazanosti nižších súdov právnymi názormi vyslovenými Najvyšším súdom Slovenskej republiky v inej veci pod sp. zn. 2Cdo/17/96 - so záverom, že rozhodnutia dovolacieho súdu sú záväzné len v zmysle kasačnom, a nie v zmysle precedenčnom. Rovnako vo veci vedenej na NS SR pod sp. zn. 2Cdo/108/2001 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, avšak v zmysle ust. § 238 ods. 3 O. s. p. pripustil dovolanie na posúdenie otázky zásadného právneho významu, na základe čoho bola založená prípustnosť dovolania, avšak len na zodpovedanie právnej otázky, ohľadom ktorej odvolací súd pripustil dovolanie - či je (ne)správny výklad žalobcu, že dopravná značka D56a, ktorá bola umiestnená na parkovisku, z ktorého bolo vozidlo žalovaného odstránené, zakazovala státie motorových vozidiel, s výnimkou vozidiel viditeľne označených parkovacím lístkom a či odstránenie vozidla žalovaného (ne)bolo v súlade s ust. § 40 ods. 1 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z. z. (skutkové a právne okolnosti boli odlišné ako v posudzovanej veci - poznámka dovolacieho súdu).

44. V preskúmvanej veci rozhodol najskôr Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 7Cb/14/2013-91 z 2. septembra 2013 tak, že žalobu zamietol, pričom na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Cob/82/2013-107 zo 17. apríla 2014 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súdu prvej inštancie vytkol nesprávne právne posúdenie veci (...uviedol, že právny záver súdu prvej inštancie o tom, že odstránenie motorového vozidla z miestnej komunikácie bolo realizované subjektom, ktorý na to nebol oprávnený, nezodpovedá skutkovým záverom urobeným súdom prvej inštancie tak, ako je konštatované na strane tretej písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 2Cob/82/2013-107 založilo kasačnú záväznosť vo vyslovenom právnom názore pre súd prvej inštancie. Uvedené vyplýva aj z ust. § 226 O. s. p., podľa ktorého, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

45. Na rozdiel od preskúmvanej veci, vo veciach, v ktorých boli vydané rozhodnutia NS SR označené dovolateľom, bola ex lege založená prípustnosť dovolania, preto dovolací súd sa následne mohol zaoberať uplatnenými dovolacími dôvodmi a vec preskúmať aj po právnej stránke. V preskúmvanej veci nie je daná prípustnosť dovolania, preto dovolací súd sa nemohol zaoberať uplatnenými dovolacími dôvodmi v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. a uskutočniť prieskum veci čo do jej právneho posúdenia (viď. body 39, 40, 41 odôvodnenia uznesenia).

46. Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie v preskúmvanej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné, preto dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ Civilného sporového poriadku.

47. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd odmietol dovolanie, nerozhodoval už o návrhu žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

48. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p.; ust. § 453 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

49. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.